

KULTÚRA

Lehóczki László és Mancs a dispután

A segítségnyújtás öröme

„Kutya nélkül lehet élni, de én már nem tudnék” – olvasható Lehóczki László neve mellett a Disputa estek programfüzetében. Hogy mennyire igaz ez, az kiderült a beszélgetéssorozat legutóbbi estjén, amikor a Miskolci Spider Mentőcsoport vezetője volt a vendég.

Egyiptom, Olaszország, Törökország, Kolumbia, Görögország, Tajvan, Venezuela, San Salvador, India – a határainkon kívüli helyszínek mellett hosszasan sorolhatnánk még a hazai településeket, melyek „közös nevezője” a Miskolci Spider Mentőcsoport. A helyszínek, a bevetések oka és eredménye meglehetősen sokszínű, ahogyan a visszaemlékezésekben élő történetek, érzelmek, tapasztalatok és sikerek vagy épp nehézségek is széles skálán mozognak. Nem volt meglepő tehát, ahogyan Lehóczki László, a csapat vezetője és hűséges kísérője, a képességei okán ugyancsak híressé vált Mancs elkápráztatta történeteivel és néhány bevetésüket megörökítő videófilmmel a legutóbbi disputa vendégeit.

Zs. Papp Ferenc kérdései nyomán Lehóczki László a legkülönbébb helyszínekre, s a legkülönbébb érzések sűrűjébe kalauzolta hallgatóit, miközben szakavatott módon beszélt négy lábú segítőkiképzéséről, képességeiről, „jelbeszédéről”. Hogy ért, illetve társával együtt értenek a kutyákhoz, azt mentési eredményeiken túl a múlt is bizonyíthatja, hiszen a csapat vezetője a „kutyázás” számos válfaját kipróbálta már. Kiskora óta szinte állandó társai a kutyák, ráadásul egy gyermekkori családi kukoricatörés során maga is megtapasztalta az elvesztett kiütését. Megtalálójá a nagyapa kutyája volt, egy félelmeikkel teli éjszaka után ő mutatott utat számára: kivetette a kukorica-rengetegből. A bajba jutott ember érzésének átélését azóta többszörösen feltételnek tekinti a segítségnyújtáshoz.

A „hobbikutyázás” végül a polgárvédelemhez vezetett, onnan pedig már pusztán egy lépés volt a mentőcsapat megalakítása. A pusztán persze nem keveset takar, s ez nem csak a megalakulás idejére érvé-

Lehóczki László és kedves „munkatársa”, társa, Mancs.

(Jeney Lajos felvétele)

nyes: a meglehetősen drága felszerelések, a mentés bizonyos alapeszközei, melyeket nem elég egyszer megvásárolni, egy-egy bevetés után pótolni is kell, az utazási és egyéb költségek nem teszik könnyűvé az alapítványi támogatásból – és sokszor a saját pénztárcájából – élő csoport munkáját, életét.

Az anyagi nehézségek, sokszor veszélyes, életveszélyes bevetések, az állandó készenlét után adódott a kérdés: Mégis miért csinálják mindezt? A válasz rövid, egy-egy szó, mely határozottan hangzik: elhivatottság. A segítségnyújtás öröme.

spitz.

Fergeteges mulatság az Adyban

Kálidék Shakespeare-összese

A Magyar Narancs olvasói mindjárt a bemutató évében, 1994-ben az esztendő legjobb magyar színházi előadása címet ítéltek a S.Ö.R.-nek. A produkció most Miskolcra jön, december 6-án (csütörtökön) mutatja be a „rövidített Shakespeare-összest” a háromtagú társulat. Nagyszerű szórakozásnak ígérkezik az előadás.

Hogy mire lehet számítani, azt bizonyára sokan tudják, de nyilván nem kevesen vannak, akik számára hasznosak az alábbi informáci-

ta. Azaz – saját megfogalmazásuk szerint – Kálid Artúr, a legnagyobb élő, magyar, néger színész; Kálloy Molnár Péter, az egyik legelőbb, legkisebb, legnagyobb magyar színész, az utolérhetetlen, s Tóth Gáspár András, alias Pause Gáspár Andrew, a sokgyerekes gyerekes.

Egyebek között ez áll még a nem létező S.Ö.R.-könyvben: jó kritika (Kálid Artúrról): Kálid Artúr briliáns, rossz kritika: Kálid Artúr briliánst hord az ujján, játékában nyoma sincs a nevében rejlő art-nak. Ugyanez a másik kettőről: Kálloy

Plesz Antal

„A

az en

k

„A Magyar Tudomány Akadémia az építészet területén kiemelkedő munkásságáért a Magyar Tudomány Akadémia díját a kuratórium a Magyar Tudomány Akadémia építészeknek ítélte oda tudományos akadémiáján ünnepségen átvett, s bennük szedett oklevelet Glatz Ferenc, a díj elnöke írt alá.

Mi építészek, tanítványok, de a Magyar Építészeti Társaság és a Magyar Építészeti Társaság nevében is köszönöm a díjat, s örvendezünk a Magyar Tudomány Napján, az alábbi ünnepén építészeknek is köszönöm a díjat. A nemrégiben a Magyar Tudomány Akadémia díját megkapta Finta József és Mészáros János.

Pálkás József akadémiai díjnyertes beszédében így fogalmaz: „...harsány, magam kora felszínes és főképp latvizáló korban élünk, tudás úgy kell, mint kenyér”, s kérte a kiadót, hogy „mutassák fel a mára azt a hiteles példát, amely a következetes, állandó tanuláson, az alapos alapon”.

S ez utóbbi, mintha Plesz Antalról szólna, ennek a felelősségnek gyakorlata jellemzi, e háttérét adva a megérzésnek. Saját hitvallása: „az építészet az elkezdődik”. Ezt választ adta a tervező-építészhez idők nyomására – tozabb küldetésének. Megszentelte őt Makovecz Imre különös „igricének”. A Plesz Antal azon kevesek egyike, akik még élő nagy öregek és jelentős munkásságán reményteljes hatása is rendelkezésünkre áll – a Magyar Tudomány Akadémia díját onnan eltávolították (Miskolcra, Nyitják jelenleg az öbudi Kékesben – gyakorolt szeméremben informális neve nonkomformista magatartásának zofikus bölcsessége, irigység hatással volt a fűrációkra. Sokunk meséshelye országos: Miskolcra, Budapest, Szentegyháza hely – mindenütt tan-